

О'КЕР

На јахти је било лепо. Претпостављам. Ја сам био у друштву краба, поред леша неког мигранта, на дну. Личио сам на мртваг галеба. Не знам како сам пао на дно, а још ми је већа непознаница то због чега сам мислио да ми ту није место. Кад сам (као) изронио, видео сам веселу скупину неких дркација која је певала песме Булата Окуцаве. Било је надреално, скоро као пројекат кисељења купуса. Или неки други перформанс. Схватио сам у том тренутку да сам некакво биће и да имам потребе, рецимо, потребу да се торњам оданде и да се осушим. А онда да оњушим кост. Кад сам се осушио, осетио сам и потребу да пишем. Каква глупост. Писати о свету неписмених. У свету неписмених. Онда ми на памет паде онај револуционар испод гиљотине што је као мантру понављао: „Ћути, може горе.“ Чак и кад му је гиљотина одсекла главу само то је понављао. Из корпе.

* * *

Јесен је лепа и златна. Чује се богоугодна тестера и мирише на ајвар. Већ сам описао заклану кокошку, али она не мора да имплицира некакво ождеравање у тексту, који већ пати од агорафобије и клаустрофобије, сад, како се узме. Рецимо да сам осетио још једну потребу. Потребу да се с доласком јесени и хладноће, које не мора метафорично призивати глад, опише нека крвава касапница и гладна руља.

* * *

У разговору с истомишљеником (овај свет је најгори од свих светова) често се може доћи и до непријатне истине о самом себи. Рецимо, истомишљеник вам каже, док вам враћа Селинову књигу, како је јесен лепа и меланхолична и ви док то говори, онако меланхолично, док сипате кафу у шољу истомишљеника, загледани у пожутело лишће пред трошном сивом кућом у којој живите, нехотице испечете истомишљеникову шаку врелом течношћу. Онда се дуго и неуспешно извињавате, стављате маст и завоје, превијате му шаку пре него што испратите истог тог истомишљеника, који се у времену преобратио у неког другог. Нормално, и ви бисте тако да сте на његовом месту.

* * *

Уметност није за свакога. Као ни патња. Мора се патити достојанствено, као што се и уметности мора приступати опрезно. Није мудро ако се уметник шета по симсу, нити ако, мучен несаницом, излази ноћу да пуши и гледа у звезде. Једном се уметнику Масков сателит приказао у пола ноћи, па су почеле да га муче главобоље и да му

се приказују голе концептуалне уметнице на метли. Онда је тај уметник, иначе одличан цртач, пао у депресију и престао да слика. Потом је почео да се дрогира. А онда је само упао у временски портал и нестало. Као Марија Оршић. Недостаје ми тај уметник, морам да признам. Били смо истомишљеници.

* * *

Пролеће више не постоји, осим у хроникама с почетка века. Људи су некад описивали природу, писали о љубави, имали душу. Данас нико више не описује ништа сем тескобе, а она нараста, као тесто, избија из вангле, не може да се заустави. Ево, и ја сам почео да правим мале погаче тескобе. Сваког јутра бих могао да произведем толико тескобе да нахраним један разред деце.

* * *

Незнање рађа страх. То је истина. Али нисам уплашен. Раван сам и исцеђен. Примећујем како ми листови мењају боју. Чујем музику са сплавова, чују се потом пијани гласови. Слути да је можда Шумановић све то већ насликао. Ако јесте, ускоро ћу поново променити боју. Што не мора да буде лоше. Трансгенеза у белом.

* * *

Ипак је дошло пролеће. Кљакаво пролеће, у складу са статистиком, анамнезом, морбидним прилозима нове нормалности. Људи би хтели да се врате себи, да оду из себе, да васкрсну на планини, али то је немогуће, сад кад су заувек побегли од себе. Ипак, из њихових ларви излазе висибаве. И то је лепо, та магија живота чију тајну нисмо спремни да откријемо. Пада ми напамет хумус, гнојиво потребно да се из земље промоли нови цвет. Печурка. Секвоја. Било шта.

* * *

Питам се ко ће ово да чита, сад кад смо остали само с неписменим борцима за бољу будућност слепих мишева. Слепи мишеви, окренути наопачке, у хибернацији, то смо ми. Удобне пећине успаваног разума. Као код Лавкрафта. Лет у празно.

* * *

О'Мали ми додаје коску и ја замахујем, дивље замахујем све док не смрвим црни монолит. На њему је дигитални читач са десет заповести. Питам се, у магновењу, ко је то записао и чему ово служи. Ништа људски род није научио за две тисуће и фртаљ година. Серум против беснила није измишљен, Пастера су измислили радници УДБЕ. Монолит нам је подметнут, заповести се не поштују. Ја сам нека живуљка која је настала укрштањем Џојса и гусенице. О'Кер. Не знам како ће се ово завршити, али осећам да је на крају ове рупе нешто са оштрим избочинама. Нешто неудобно.